

El llenguatge

Diputades i senadores

Una estranya paralització de la dinàmica del llenguatge ha tendit a reduir l'ús de les formes femenines dels noms que designen càrrecs i títols als d'aquells que han estat tradicionalment exercits o ostentats per dones, i a fer recórrer a les formes del masculí en aquells casos en què l'ur accés a aquestes càrrecs o títols és un fet recent, conseqüència del procés actual cap a una més justa igualtat de drets i de possibilitats entre els dos sexes. I, així, al costat de la reina, la marquesa, la directora, la secretària, la professora i, fins i tot, la generala i la capitana, hom solia dir «la diputat» i «la senador», amb una violenta falta de concordança entre l'article i el substantiu, que s'agreujava encara més si aquest substantiu havia d'ésser modificat per un adjectiu de dues terminacions. Efectivament, amb adjectius com socialista, nacionalista o radical, d'una mateixa terminació per als dos gèneres, la falta de concordança quedava encara limitada a l'article i el nom, però amb adjectius com, per exemple, conservador o republicà, tant detonant resultaria la forma del masculí com la del femení: «la diputat conservador» o «la diputat conservadora»?

De fet, però, la normativa vigent no preveia pas les formes femenines diputada i senadora. El Diccionari Fabra admetia únicament les formes masculines diputat i senador, i nosaltres mateixos havíem advocat perquè fossin també admeses les formes femenines corresponents. I és el que acaba de fer la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. En la darrera llista de «Novetats en el diccionari acadèmic», és a dir, d'addicions i modificacions al Diccionari General de la Llengua Catalana, acabada de publicar al «Butlletí Interior Informatiu» d'Omnium Cultural, apareixen les modificacions acordades per aquella corporació que afecten els mots diputat i senador, els quals, des d'ara, és preceptiu d'usar, quan escau, en la seva forma del femení: diputada i senadora. És, doncs, una modificació plenament encertada, que acorda la llengua a la realitat i a les necessitats de la vida actual.

Aquesta llista recent de novetats afecta cinquanta-tres mots o articles, distribuïts entre trenta-quatre entrades noves al Diccionari i dinou addicions o modificacions de mots ja entrats. Una bona part es refereixen a idees o conceptes moderns. Hi ha, però, una novetat estrictament gramatical: l'admissió de la locució conjuntiva posat que, significant «en el cas que», i exemplificada amb les frases Posat que vingui, que no ho crec... i Ho faré, posat que hi estigui d'acord.

Albert Jané